

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 października 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie – Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Wojciech Kościołek
Sędziowie:	SSA Józef Wąsik SSA Grzegorz Krężolek (spr.)
Protokolant:	sekr.sądowy Katarzyna Rogowska

po rozpoznaniu w dniu 30 października 2014 r. w Krakowie na rozprawie

sprawy z powództwa A. K. (1)

przeciwko Skarbowi Państwa - Prezesowi Sądu Okręgowego w Krakowie i Prezesowi Sądu Okręgowego w Płocku

o zadośćuczynienie

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie

z dnia 8 kwietnia 2014 r. sygn. akt I C 231/13

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od powoda A. K. (1) na rzecz Skarbu Państwa -Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 5400 zł (pięć tysięcy czterysta złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego;**

3. **przyznaje od Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Krakowie adwokatowi A. G. kwotę 6 642 zł (sześć tysięcy sześćset czterdzieści dwa złote) w tym 1 242 zł podatku od towarów i usług tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną powodowi z urzędu w postępowaniu apelacyjnym.**

Sygn. akt : I ACa 1011/14

UZASADNIENIE

A. K. (1) w ostatecznie określonym żądaniu pozwu skierowanego przeciwko Skarbowi Państwa - Prezesom Sądów Okręgowych w Krakowie i Płocku / k. 114-115 akt / , domagał się zasądzenia kwoty 2 500 0000 złotych tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę , będącą następstwem naruszenia przez stronę pozwaną jego dóbr osobistych,

w postaci prawa do wolności , nietykalności osobistej , czci i dobrego imienia , a także prawa do sprawiedliwego procesu i dostępu do Sądu.

W podstawie faktycznej wskazywał , że twierdzone przezeń naruszenia dóbr oraz wynikający stad uszczerbek niemajątkowy za którego wyrównanie odpowiada strona przeciwna wynikają stad , iż w sprawie karnej oznaczonej sygnaturą II K 880/07 Sądu Rejonowego Żyrardowie został skazany prawomocnym wyrokiem na karę trzech lat pozbawienia wolności , a w jego ramach bezprawnie odmówiono mu przywrócenia terminu do złożenia wniosku o uzasadnienie tego orzeczenia .

W sprawie oznaczonej sygnaturą II K 1815/ 12/ S , prowadzonej przez Sąd Rejonowy dla Krakowa - Śródmieścia w Krakowie został niezasadnie najpierw oskarżony o popełnienie przestępstwa , a następnie niesłusznie skazany za to na karę dwóch miesięcy pozbawienia wolności.

Podczas postępowania o wznowienie postępowania karnego , prowadzonego przez Sąd Apelacyjny w Krakowie , oznaczonego sygnaturą II Ko 136/ 13 Sąd , w sposób nieuprawniony, pominął wniosek powoda o przesłuchanie świadka Z. K. (1), uniemożliwiono mu zapoznanie się z aktami przed terminem posiedzenia , a nadto Sąd nie spowodował , mimo żądania , sprowadzenia powoda na posiedzenie , po którym nastąpiło negatywne dlań rozstrzygnięcie.

Nieprawidłowości jakich dopuszczono się w odniesieniu do praw procesowych A. K. (1) w postępowaniach przygotowawczych oznaczonych sygnaturami ! Ds. 48/13 - Prokuratury Rejonowej w Żyrardowie , 2 Ds. 133/13 Prokuratury Rejonowej dla Krakowa - Śródmieścia w Krakowie oraz postępowaniach prowadzonych przez Sąd Rejonowy w Żyrardowie o sygnaturach : III Nsm71/13, III Nsm 69/13 i III NSm 91/13, naruszają natomiast uprawnienie powoda w dostępie do wymiaru sprawiedliwości , stanowiąc także naruszenie jego dóbr osobistych.

Strona pozwana , reprezentowana przez Prokuratorię Generalną Skarbu Państwa domagała się oddalenia powództwa i obciążenia A. K. (1) kosztami procesu.

W swoim stanowisku, w pierwszej kolejności , podniosła zarzut przedawnienia roszczenia o ile jego podstawą miała być krzywda powoda doznana w związku z przebiegiem postępowania przed Sądem Rejonowym w Żyrardowie w sprawie II K 880/07. Skoro bowiem powód wiąże powstanie krzywdy związanej z nim jako mającej powstać w dniu wydania rozstrzygnięcia przez Sąd [23 marca 2007r] , to nawet przyjęcie najbardziej korzystanej dla powoda daty [złożenia wniosku o przywrócenie terminu do złożenia wniosku o uzasadnienie tego wyroku] to od jego daty do dnia wniesienia pozwu upłynął już [wcześniej] trzy letni okres o jakim mowa w art.442[1] §1 kc.

W odniesieniu do innych zdarzeń z którymi A. K. (1) wiązał powstanie po swojej stronie krzywdy pozwany wskazywał , że żądający nie wykazał przesłanek odpowiedzialności deliktowej Skarbu Państwa , a w szczególności nie dowiódł , że działanie Sądów i Prokuratorów było wobec jego osoby bezprawne. Zaznaczył przy tym także , że podnoszony przez powoda brak dostępu do wymiaru sprawiedliwości czy brak zapewnienia sprawiedliwego procesu nie mogą być kwalifikowane jako świadczące o naruszeniu dóbr osobistych , nie przynależąc do ich katalogu.

Wyrokiem z dnia 8 kwietnia 2014r, Sąd Okręgowy w Krakowie powództwo oddalił [pkt I] , zasądził od powoda na rzecz Skarbu Państwa - Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 7200 złotych tytułem kosztów procesu [pkt II] oraz przyznał od Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Krakowie na rzecz adwokata z urzędu, reprezentującego A. K. w postępowaniu rozpoznawczym, sumę 8 856 złotych , w tym podatek VAT , tytułem wynagrodzenia za to zastępstwo [pkt III sentencji wyroku] .

Sąd Okręgowy ustalił następujące fakty istotne dla rozstrzygnięcia :

W sprawie prowadzonej przez Sąd Rejonowy w Żyrardowie , oznaczonej sygnaturą II K 880/09 , w dniu 6 sierpnia 2009r , zapadł wyrok skazujący powoda na karę 3 lat pozbawienia wolności. A. K. (1) w wymaganym przez ustawę procesową terminie nie złożył wniosku o uzasadnienie orzeczenia ani też apelacji. Dopiero w dacie 28

września wniósł pismo w którym zażądał wszczęcia postępowania apelacyjnego. Sąd I instancji potraktował je jako wniosek o przywrócenie terminu do złożenia wniosku o uzasadnienie orzeczenia z dnia 6 sierpnia 2009. Żądanie to oddalił , a zażalenie jakie powód złożył od tego rozstrzygnięcia nie zostało uwzględnione. Sąd Okręgowy w Płocku postanowieniem , w sprawie oznaczonej sygnaturą V Kz 492/09 , utrzymał je w mocy. W tej samej sprawie A. K. (1) złożył później apelację , która zarządzeniem Sądu I instancji nie została przyjęta do rozpoznania wobec wniesienia jej po upływie wymaganego terminu ustawowego. Zażalenie powoda nie przyniosło spodziewanego przezeń skutku. Zarządzenie zostało utrzymane w mocy postanowieniem Sądu Okręgowego w Płocku z dnia 16 marca 2010r, sygn. V Kz 80/10.

Wyrokiem Sądu Rejonowego dla Krakowa - Śródmieścia w Krakowie , w sprawie II K 1815/12/S , powód został skazany na karę dwóch miesięcy pozbawienia wolności. Apelacja wniesiona przez skazanego do Sądu II instancji nie została uwzględniona , wyrok ten , rozstrzygnięciem Sądu Okręgowego z dnia 5 czerwca 2013r , w sprawie IV Ka 277/13 , został utrzymany w mocy. Wówczas powód za pośrednictwem swojego pełnomocnika złożył wniosek o wznowienie postępowania w sprawie , który postanowieniem Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 30 grudnia 2013r , sygnatura II AKo 136/13 , został oddalony.

W sprawie oznaczonej sygnaturą 2 Ds. 133/13 Prokuratura Rejonowa dla Krakowa - Śródmieście - Zachód , wydała 4 lutego 2013r postanowienie o odmowie wszczęcia śledztwa [inicjowanego przez powoda] W dniu 13 kwietnia 2013r , po rozstrzygnięcia zażalenia A. K. (1), Sąd Rejonowy dla Krakowa - Śródmieścia w sprawie II Kp 169/13/ S orzeczenie to utrzymał w mocy.

Z dalszych ustaleń Sądu Okręgowego wynika , że w sprawie 1 Ds. 48/13 wszczętej na podstawie zawiadomienia powoda o możliwości popełnienia przestępstwa znęcania , przez Prokuraturę Rejonową w Żyrardowie , postępowanie nadal , na datę zamknięcia rozprawy przed Sądem I instancji , pozostaje w toku.

W postępowaniu prowadzonym przed Sądem Rejonowym w Żyrardowie , oznaczonym sygnaturą III Nsm 71/13 , Sąd na wniosek Prokuratury Rejonowej, wydał postanowienie o ustanowieniu dla małoletniej Z. K. (1) kuratora, celem strzeżenia jej praw, w postępowaniu przygotowawczym , oznaczonym jako 1 Ds. 48/ 13. Wobec tego orzeczenia powód złożył pismo potraktowane przez Sąd jako apelacja, która została odrzucona w sytuacji , kiedy uprzednio, 7 maja 2013r , postępowanie w sprawie zostało umorzone , wobec faktu , iż Z. K. uzyskała pełnoletniość.

W sprawach oznaczonych sygnaturami III Nsm 69/13 i III Nsm 91/13 , Sąd Rejonowy w Żyrardowie z inicjatywy Prokuratury Rejonowej , ustanowił dla małoletnich G. i K. K. kuratorów, celem strzeżenia ich praw w postępowaniu przygotowawczym oznaczonym sygnaturą 1 Ds. 48/13.

Pismo powoda wniesione w związku z tymi rozstrzygnięciami , potraktowane zostało przez Sąd jako apelacja , którą odrzucił postanowieniami z dnia 10 lipca 2013r.

Jak wynika z dalszej części uzasadnienia orzeczenia objętego kontrolą instancyjną wskazane wyżej fakty zostały ustalone w oparciu o treść dokumentów urzędowych z przebiegu poszczególnych , wskazanych w nich, postępowań sądowych i prokuratorskich. Sąd natomiast oddalił osobowe wnioski dowodowe wskazywane przez A. K. (1) uznając , że okoliczności mogące być ustalonymi na ich podstawie nie będą okolicznościami doniosłymi dla podjęcia rozstrzygnięcia, w przedmiocie roszczenia zgłoszonego przez powoda.

W ramach jego oceny prawnej Sąd Okręgowy uznał , że należy jej dokonać zarówno z punktu widzenia norm określających przesłanki odpowiedzialności odszkodowawczej strony pozwanej za działania organów władzy publicznej [art. 417 §1 kc w zw z art. 445 §1 kc.] jak i przez pryzmat odpowiedzialności Skarbu Państwa za uszczerbek nie majątkowy powoda wynikający z naruszenia , zidentyfikowanych przez niego dóbr osobistych [art. 448 kc w zw z art. 24 §1 kc]

Podzielając trafność zarzutu przedawnienia podniesionego przez stronę pozwaną w odniesieniu do zgłoszonego przez A. K. (1) roszczenia o ile jego źródłem miałyby być zdarzenia związane z przebiegiem postępowania karnego w sprawie

II K 880/07 , następujące pod wydaniu przez Sąd I instancji orzeczenia skazującego , Sąd Okręgowy , w pierwszej kolejności rozważał żądanie powoda jako mające charakter odszkodowawczy.

Uznał , w konkluzji tej części rozważań , że powód nie zdołał udowodnić , iż działanie organów Skarbu Państwa , opisane w podstawie faktycznej powództwa miały charakter działań bezprawnych.

Za takie w szczególności nie można uznać tych, w ramach których powód miał zagwarantowaną możliwość prezentowania swojego stanowiska i wnoszenia środków odwoławczych. O braku legalności działania organów państwowych , zdaniem Sądu , nie może , jak chce tego powód , decydować to , że rozstrzygnięcia podjęte w ramach ustawowych kompetycji były inne aniżeli spodziewał się tego A. K. (1).

Ten stan braku bezprawności w działaniach organów Państwa wyklucza możliwość uwzględnienia roszczenia powoda w jakiegokolwiek części także wówczas , gdyby jego kwalifikacji należało poszukiwać w normie art. 448 kc w zw z art. 24 §1 kc , upatrując jego źródła w naruszeniu dóbr osobistych , wywołującego po jego stronie krzywdę podlegającą wyrównaniu poprzez przyznanie zadośćuczynienia.

Podstawą rozstrzygnięcia o kosztach procesu była norma art. 98 §1 kpc, statuująca zasadę odpowiedzialności za wynik sprawy , w związku z art. 11 ust. 3 ustawy z dnia 8 lipca 2005r o Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa.

Przegrana w procesie zrodziła także konieczność przyznania, ze środków budżetowych Skarbu Państwa, wynagrodzenia pełnomocnikowi powoda ustanowionemu z urzędu , które przez zastępowanego nie zostało nawet w części pokryte.

W apelacji od tego orzeczenia powód , zaskarżając je w całości , w pierwszej kolejności domagał się wydania orzeczenia reformatoryjnego i uwzględnienia żądania, w jego ostatecznie określonym brzmieniu, oraz obciążenia strony przeciwnej kosztami postępowania za obydwie instancje.

Jako wniosek ewentualny sformułował żądanie uchylecia wyroku Sądu Okręgowego i przekazania sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania

Na wypadek nieuwzględnienia środka odwoławczego, pełnomocnik A. K. (1) domagał się przyznania mu, ze środków budżetowych Skarbu Państwa , wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną zastępowanemu z urzędu , które nie zostało przezeń nawet w części uiszczone na rzecz profesjonalnego reprezentanta.

Środek odwoławczy został oparty na następujących zarzutach :

- naruszenia prawa procesowego , w sposób mający istotny wpływ na wynik sprawy, a to :

a/ art. 217 kpc w zw z art. 227kpc , wobec nietrafnego niedopuszczenia przez Sąd I instancji dowodów osobowych wnioskowanych przez powoda , których depozycje miały pozwolić na określenie rozmiaru krzywdy , której miał doznać na skutek naruszenia dóbr osobistych bezprawnym działem jednostek organizacyjnych Skarbu Państwa ,

b/ art. 233 §1 kpc jako następstwa braku wszechstronności w ocenie zgromadzonych w sprawie dowodów i pominięcie w jej ramach tych faktów , które wskazywały na bezprawność w działaniu organów Państwa ,

- naruszenia prawa materialnego :

a/ art. 6 kc w zw z art 232 zd. 1 kpc , wobec wyrażenia nietrafnej oceny , iż A. K. nie dowiódł bezprawności działania strony przeciwnej, która miała także wynikać z błędnej wykładni przepisu art. 417 §1 kc,

b/ art. 448 kc w zw z art. 24 §1 kc przez nietrafne ich niezastosowanie, w odniesieniu do roszczenia powoda , mimo , iż przesłanki przypisania pozwanemu odpowiedzialności za naruszenie dóbr osobistych powoda , a w konsekwencji

obciążenia go obowiązkiem zapłat zadośćuczynienia za doznany w ten sposób uszczerbek niemajątkowy zostały w postępowaniu wykazane.

W motywach apelacji , poza powtórzeniem argumentacji , która znalazła się już w piśmie precyzującym żądanie pozwu , złożonym podczas postępowania rozpoznawczego przed Sądem I instancji, apelujący akcentował znaczenie dla rozstrzygnięcia , oddalenia wskazywanych przez niego osobowych wniosków dowodowych. Doprowadziło ono , jego zdaniem , do niekompletności materiału procesowego , co powoduje , że samo rozstrzygnięcie nie jest prawidłowe.

Uzupełniając osobiście apelację wniesioną przez pełnomocnika, A. K. (1) zgłosił żądanie przeprowadzenia wniosków dowodowych , a kwestionując sposób w jaki jego prawa procesowe reprezentowała przed Sądem I instancji pełnomocnik z urzędu , podniósł dodatkowo zarzut wadliwego ustalenia faktów istotnych dla rozstrzygnięcia. Eksponował także wadę objętego kontrolą orzeczenia, mającą być następstwem nie uwzględnienia ogólnego stanu polskiego więziennictwa. [Powód przebywa w warunkach zakładu karnego]

/ pismo powoda k. 208-211 akt /

W odpowiedzi na apelację strona pozwana domagała się jej o oddalenia , jako pozbawionej usprawiedliwionych podstaw, oraz obciążenia powoda kosztami należnymi w postępowaniu apelacyjnym Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa.

W swoim stanowisku procesowym Skarb Państwa w pełni zaaprobował zarówno ustalenia faktyczne jak i ocenę prawną roszczenia powoda , wyrażoną w motywach kontrolowanego instancyjnie wyroku.

Rozpoznając apelację Sąd Apelacyjny rozważył :

Środek odwoławczy A. K. (1) nie jest uzasadniony i podlega oddaleniu.

Niezasadnie apelujący stawia zarzut naruszenia art. 217 kpc w zw z art. 227 kpc.

Jak wynika z jego motywów, powód upatruje jego realizacji w tym , iż Sąd Okręgowy nie uwzględnił jego wniosków o przeprowadzenie dowodów z zeznań świadków.

Stanowisko A. K. (1) , że tym samym doszło do naruszenia prawa procesowego, w sposób doniosły dla rozstrzygnięcia, nie jest trafne.

Ocena ta wynika z analizy tezy dowodowej , której potwierdzeniu miały służyć relacje wnioskowanych świadków.

Jak wynika z treści pisma procesowego powoda w którym ostatecznie żądanie przeprowadzenia tych dowodów zostało sprecyzowane i określona została teza dowodowa / k. 130 akt / , świadkowie mieli potwierdzić rodzaj i zakres negatywnych odczuć powoda , pozostających w związku z twierdzonym przezeń naruszeniem dóbr osobistych. Przy takim jej określeniu , wbrew stanowisku apelującego , trafnym było ich nie uwzględnienie przez Sąd I instancji , jako nieistotnych dla ustalenia faktów doniosłych dla rozstrzygnięcia , gdy wziąć pod rozwagę , że nie zostały przez powoda wykazane przesłanki normatywne odpowiedzialności Skarbu Państwa za mająca być jego udziałem krzywdę. Przeprowadzenie tych dowodów , przy wskazanym wyżej oznaczeniu tezy dowodowej , zmierzającej wyłącznie do określenia rozmiaru tego uszczerbku byłoby przydatne wówczas , gdyby odpowiedzialność Skarbu Państwa za jego wyrównanie byłaby przez A. K. wykazana.

Skoro nie zdołał jej dowieść [o czym w dalszej części uzasadnienia], ustalanie zakresu doznanego przezeń uszczerbku było zbędne.

Nie ma racji apelujący podnosząc zarzut naruszenia art. 233 §1 kpc.

Upatrując jego realizacji w braku wszechstronności analizy zgromadzonego w sprawie materiału procesowego , autor apelacji w motywach środka odwoławczego nie powołuje żadnych rzeczowych argumentów mających wskazywać

dlatego uznaje , że tego rodzaju nieprawidłowością ocena dokonana przez Sąd Okręgowy jest dotknięta. W istocie bowiem uzasadnienie apelacji koncentruje się wyłącznie na polemice z decyzją procesową o oddaleniu osobowych wniosków dowodowych zgłoszonych przez powoda.

Zatem wystarczy, w ramach oceny podniesionego zarzutu wskazać , że dla jego skuteczności nie można poprzestać na stwierdzeniu , że dokonane przez Sąd niższej instancji ustalenia są wadliwe , w następstwie dowolności w ocenie dowodów [w rozstrzyganej sprawie spowodowanej brakiem wszechstronności analizy treści zgromadzonego materiału] ale musi być przez autora zarzutu wskazane , w odniesieniu do konkretnych środków dowodowych , które z kryteriów oceny swobodnej wskazanych w tej normie zostały naruszone. Tego rodzaju rzeczowej polemiki powód nie stara się nawet w motywach apelacji budować, wobec czego sam zarzut , jako pozbawiony uzasadnienia, należy odeprzeć .

Zarzut postawiony przez powoda w piśmie procesowym , stanowiącym uzupełnienie apelacji, a określony jako dotyczący „nieprawdziwych ustaleń faktycznych „ także nie jest usprawiedliwiony , już tylko z tego powodu , iż A. K. (1) w istocie go nie uzasadnił , wyrażając jedynie , w sposób zupełnie ogólny, swoje niezadowolenie z treści wydanego przez Sąd Okręgowy rozstrzygnięcia.

Sąd Apelacyjny nie uwzględnił zawartych w tym piśmie uzupełniającym wniosków dowodowych /k.210v – 211 akt / , uznając je za spóźnione w rozumieniu art. 381 kpc. Powód nie wykazał bowiem , iż potrzeba ich przeprowadzenia powstała dopiero na etapie postępowania odwoławczego , bądź [w odniesieniu do wniosku o jego przesłuchanie w charakterze strony] także jako zbędnego dla ustalenia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia.

Uznanie , iż żaden z zarzutów procesowych nie jest trafny ma to następstwo , że fakty , które Sąd Okręgowy uczynił podstawą faktyczną kontrolowanego instancyjnie orzeczenia , przy aprobacie dla nich, Sąd II instancji przyjmuje za własne.

Nie ma racji apelujący podnosząc zarzuty naruszenia prawa materialnego, wbrew bowiem jego argumentom w następstwie wydania ocenianego orzeczenia nie doszło do naruszenia żadnego z przepisów , które, w ramach omawianego zarzutu , zostały przez A. K. (1) powołane.

Na wstępie dla uporządkowania wyводу należy podkreślić , że roszczenie zgłoszone w pozwie , procesjonalnie zastąpiony w sporze powód , kwalifikował jako zadośćuczynienie za doznaną krzywdę, mającą być następstwem naruszenia jego dóbr osobistych w postaci wolności , nietykalności osobistej , czci i dobrego imienia, a także prawa do rzetelnego procesu oraz dostępu do wymiaru sprawiedliwości.

Zostały one , zdaniem powoda , naruszone , poprzez opisane w podstawie faktycznej powództwa działania Sądów i Prokuratur , w postępowaniach prowadzonych przeciwko lub z udziałem powoda , które , odniesieniu do kilku z nich, sam inicjował. Sposób działania organów państwowych doprowadził do uszczerbku niemajątkowego mającego być wyrównanym poprzez zapłatę zadośćuczynienia.

Tak określony charakter roszczenia powoda i oznaczona przezeń jego podstawa faktyczna, determinują zakres dalszych rozważań Sądu II instancji ograniczając je, przez pryzmat stawianych zarzutów prawno - materialnych , do oceny tego czy Sąd I instancji miał rację uznając , że A. K. (1) nie dowiódł przesłanek odpowiedzialności Skarbu Państwa za uszczerbek jakiego miał doznać.

Ponieważ powód w sposób wyraźny wiązał powstałą po swojej stronie szkodę niemajątkową [krzywdę] z naruszeniem swoich dóbr osobistych należy w pierwszej kolejności zauważyć , że jakkolwiek katalog dóbr osobistych opisany w art. 23 kc nie jest zatknięty to do niego nie sposób, jak chce tego apelujący , zaliczyć prawa do rzetelnego procesu oraz dostępu do wymiaru sprawiedliwości.

Nie relacjonując i nie zajmując własnego stanowiska w mającym długą historię sporze doktrynalnym dotyczącego rozumienia tego pojęcia, wystarczy poprzestać na stwierdzeniu, iż dobra osobiste można określić jako pewne wartości niematerialne związane immanentnie z jednostką ludzką [osoba prawna]

Tych dwóch, ostatnio wymienionych uprawnień nie sposób wiązać w taki sposób z każdym człowiekiem kwalifikując jako przynależne jej dobra niematerialne, a wobec tego nie można zaliczyć tak dostępu do wymiaru sprawiedliwości jak i prawa do sprawiedliwego procesu jako przynależnych do katalogu dóbr osobistych.

Ponieważ jednak pozostałe z dóbr na które powoływał się powód, do tej kategorii z pewnością zaliczyć należy, aktualną staje się ocena czy ustalony w sprawie sposób działania jednostek organizacyjnych Skarbu Państwa nie stanowiły ich naruszenia.

Ewentualna odpowiedzialność odszkodowawcza Skarbu Państwa i to niezależnie od tego czy powód żąda wyrównania uszczerbku o charakterze majątkowym / szkody / czy niemajątkowym / krzywdy /, uzależniona jest od tego czy działanie [zaniechanie] z którym żądający łączy powstanie po swojej stronie szkody podlegającej wyrównaniu jest związane z wykonywaniem władzy publicznej i, przede wszystkim, czy było ono bezprawne, czyli obiektywnie niezgodne z obowiązującym porządkiem prawnym i [lub] zasadami współżycia społecznego.

Trzeba także zwrócić uwagę, że niezależnie od tego czy żądanie dotyczy wyrównania szkody [w oparciu o normę art. 417 §1 kc czy krzywdy], jako konsekwencji naruszenia dóbr osobistych, na podstawie art. 448 kc w zw z art. 24 §1 kc, dla przypisania tego rodzaju odpowiedzialności [deliktowej] Skarbowi Państwa, przesłanka zawinienia nie jest prawnie relewantna.

/ por. bliżej w tej materii stanowisko Trybunału Konstytucyjnego zawarte w uzasadnieniu wyroku z dnia 4 grudnia 2001r, sygn.. SK 18/00, publ. OTK z 2001r nr 8 poz. 256 a także pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w uchwale [7] z dnia 18 października 2011r, sygn.. III CZP 25/11, publ. OSNC z 2012 nr 2 poz. 15/

Nie może budzić wątpliwości, że działania jednostek organizacyjnych strony pozwanej z którymi powód łączy powstanie krzywdy, były realizacją uprawnień ustawowych, stanowiących atrybuty wykonywania władzy o charakterze -publicznym.

Wszystkie te działania, nawet przy, wskazanym wyżej, szerokim rozumieniu pojęcia bezprawności nie można uznawać za bezprawne.

Wszystkie, które miałyby, zdaniem powoda, stanowić naruszenie jego dóbr osobistych, były podejmowane przez funkcjonariuszy jednostek organizacyjnych Skarbu Państwa na podstawie obowiązujących przepisów, i w ramach nadanych im tymi przepisami kompetencji bez przekroczenia ich zakresu. Powód miał zagwarantowaną możliwość weryfikacji ich merytorycznej poprawności poprzez składanie środków odwoławczych z których korzystał. To, że w ostatecznym wyniku w postępowaniach z jego udziałem zapadały rozstrzygnięcia, które z jego punktu widzenia nie były satysfakcjonujące, nie może stanowić dostatecznego argumentu za oceną działania funkcjonariuszy strony pozwanej jako niezgodnego z obowiązującym prawem, tak materialnym jak i procesowym.

Brak też dostatecznych podstaw by upatrywać takiej kwalifikacji ich działania w niezgodzie jego skutków z zasadami współżycia społecznego, tym bardziej, że powód nie starał się nawet dowieść okoliczności faktycznych, na podstawie których o takiej sprzeczności można by zasadnie mówić.

Brak przesłanki bezprawności wyklucza możliwość uznania roszczenia powoda za usprawiedliwione w jakiegokolwiek części i to nawet bez potrzeby dokonywania analizy pozostałych warunków normatywnych od których ustawodawca uzależnia odpowiedzialność odszkodowawczą strony pozwanej.

Zatem , skoro także żaden z zarzutów prawnomaterialnych nie okazał się być uzasadnionym , środek odwoławczy podlegał oddaleniu , o którym Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie art. 385 kpc w zw z art. 417 §1 i 448 w zw z art. 24 §1 kc.

Rozstrzygając o kosztach postępowania apelacyjnego Sąd II instancji zastosował art. 98 §1 i 99 kpc w zw z art. 108 §1 i 391 §1 kpc i wynikającą z niego , dla rozliczenia ich pomiędzy stronami, regułę odpowiedzialności za wynik sprawy.

Kwota należna z tego tytułu od przegrywającego sprawę powoda Skarbowi Państwa - Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa , została ustalona, uwzględnivszy wartość przedmiotu zaskarżenia , na podstawie § 6 pkt 7 w zw z §13 ust. 1 pkt 2 Rozporządzenia MS w sprawie opłat za czynności adwokackie [...] z dnia 28 września 2002r [jedn. tekst DzU z 2013 poz. 461]

Należne ze środków budżetowych Skarbu Państwa , wynagrodzenie dla pełnomocnika powoda ustanowionego z urzędu, w postępowaniu apelacyjnym, zostało ustalone na podstawie § 6 pkt 7 w zw. z §13 ust 1 pkt 2 oraz § 2 ust 3 , powołanego wyżej Rozporządzenia.